

Galina Lebedeva

CARE
PAT
E MAI MOALE?

Galina Lebedeva

**CARE PAT
E MAI MOALE?**

În românește de Maria Pascu

Ilustrații de B. Markevici

EDITURA RADUGA
MOSCOVA

1990

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

Într-o seară mama a pregătit-o de culcare pe fetița ei, Mașa. După aceea i-a stins lumina și s-a dus la o vecină.

A stat Mașa întinsă cîtva timp, dar somnul nu-i venea nicidecum. Ba îi era cald, ba i se părea patul prea tare, ba perna era prea sus, ba prea jos. S-a înfuriat Mașa și a început să dea cu pumnul în pernă:

— Uf, ești urîță, umflată, înăbușitoare!

Apoi s-a apucat să lovească perna cu picioarele. Pătura a aruncat-o pe podea, zicîndu-i:

— Pleacă și tu de aici, ești grea, înțepi!

S-a dat Mașa jos din pat și l-a lovit cu picioarele:

— Mă înfurie acest pat! Să dormi și iar să dormi! M-am săturat!

Și-a băgat picioarele în papuceii de casă și a ieșit încetișor din camera ei. A observat că nu este pus zăvorul la ușă. A stat Mașa cît a stat, a tras cu urechea... și a început să coboare cu grijă treptele în grădină.

— Ah, ce bine-i să nu dormi! Ah, ce bine-i să nu dormi! se veselea ea sărind într-un picior.

A început Mașa să alerge încetișor pe cărare, iar cățelul Tiavka a văzut-o din cușca lui:

— R-r-ham! Cine-i acolo?

— Eu sînt, Mașa.

— De ce nu dormi? E doar așa de tîrziu!

— Patul meu e rău, incomod... M-am supărat pe el. De aceea nu vreau să mă culc.

— Bine faci, spune Tiavka. Cel mai bine e să dormi în cotețul cînelui. Te așezi pe paie, te strîngi covrig, și ce vise frumoase o să visezi! Haide intră!

— O, cît e de interesant! se bucură Mașa.

S-a lăsat în genunchi și s-a vîrît în cușcă. A încercat să se facă covrig, dar n-a reușit. Locul era tare, era strîmt. Tiavka și-a vîrît botul în cușcă, ținînd un os în dinți:

— Ți-am adus un oscior, spuse el, dormi mai bine cînd îl ai alături.

— Mulțumesc, Tiavka, i-a spus Mașa ieșind din cușcă. Ai o căsuță frumoasă, dar nu-mi vine somnul în ea.

— Ce mofturoasă ești! s-a simțit jignit Tiavka.

Cățelul s-a strecurat în cușcă, iar Mașa a fugit la cotețul păsărilor să vadă dacă i-a făcut găinușa Riaba un oușor pestriț sau nu. Abia și-a vîrît Mașa capul pe ușa cotețului, că de pe stinghie cocoșelul a început să se foiască și să-și miște repede capul.

— Tu ce vrei? a întrebat-o cocoșul Petea cu asprime.

— Petea, eu am venit să văd dacă a ouat găinușa Riaba un oușor pestriț pentru mine sau nu.

— Ia te uită ce gră-gră-bită ești! s-a înfuriat Petea. Găinile ouă zilnic numai ouă albe, cele pestrițe se nimeresc foarte rar. Mai bine du-te și te culcă.

— Nu pot.

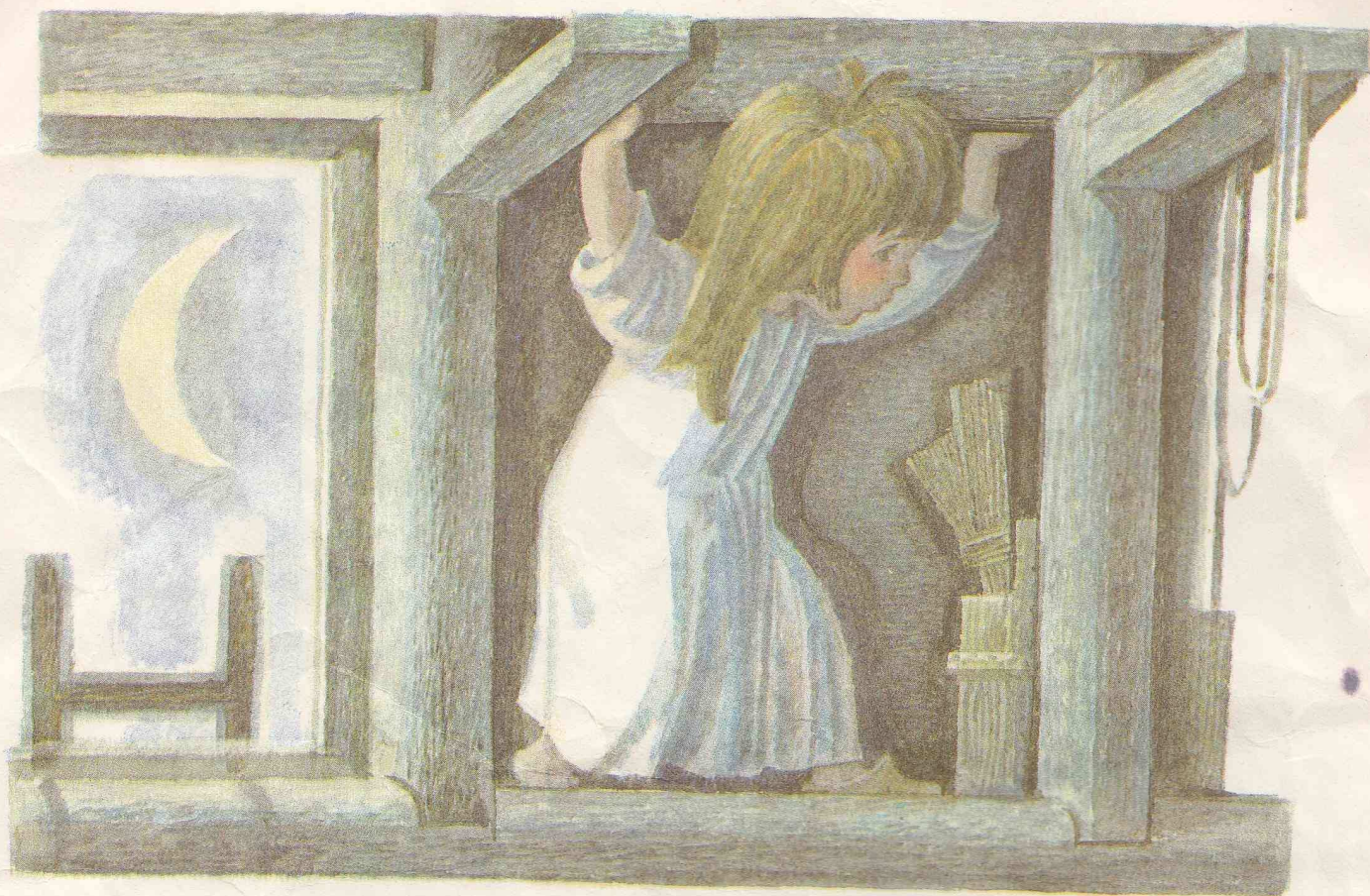
— De ce?

— Eu m-am supărat pe pătuțul meu. Este incomod.

— Da-a, nu se compară cu stinghia! fu de acord cocoșelul. Te strîngi lîngă ceilalți, îți lași aripile în jos și dormi dus. Bine! Urcă-te la noi!

S-a cățărat Mașa cu chiu cu vai pe stinghie, și-a strîns piciorușele sub ea, și-a pitit capul între umeri — merge. De o parte o încălzește o găinușă, de cealaltă parte — cocoșelul. Și într-adevăr e bine, e cald. Mașa a început să picotească de somn și îndată s-a rostogolit de pe stinghie.

A ieșit Mașa grabnic din cotețul găinilor și a luat-o la fugă. S-a așezat apoi în pridvor. Deodată a trecut pe lângă ea în zbor o pasăre ciudată, iar pe neașteptate — hop! — i s-a așezat pe genunchi. Mașa se uită lung la ea, asta era o pasăre cum nu mai văzuse niciodată.

— Bună seara, spuse Mașa. Cine sînteți dumneavoastră?

— Eu sînt liliacul. Ziua dorm în podul vostru, iar noaptea zbor. Tu de ce nu dormi?

— Patul meu e incomod.

— Ei, atunci te compătimesc, a oftat liliacul. Vrei să te ajut?

— Vreau! s-a bucurat Mașa.

— Atunci vino cu mine în pod.

Liliacul a bătut ușor din aripi și a zburat prin fereastra podului, iar Mașa s-a cățărat în pod pe scara de lemn scîrțîitoare.

— Iată dormitorul meu, spuse liliacul.

— Dar unde vă e pătuțul? întrebă Mașa.

— Aici e, aici! izbucni în rîs liliacul. Eu mă descurc și fără pătuț. E suficient să mă cațăr chiar sub tavan, să mă agăț cu lăbuțele de cuiul de colo și să atîrn cu capul în jos. Vino aici sus la mine, eu o să-ți cedez cuiul meu preferat!

Mașa și-a adus aminte cum s-a prăbușit de pe stînghie în cotețul găinilor și și-a frecat ușor genunchiul zdrelit.

„Cum o să dorm eu acolo? s-a gîndit ea. Cu capul în jos? Dar dacă o să cad? se frămînta ea. Și apoi aici e atît de neprimitor...”

— Hai, unde ești? o chemă liliacul.

Mașa nu răspunse nimic și începu să coboare încetișor scara șubredă. Printr-o spărtură de gard a ieșit din grădină și a coborît spre iaz. De spaimă, broaștele și-au încetat orăcăitul și buf! buf! în apă. Stîrcul bătrîn și-a fîlfîit aripile, speriat. Dar apoi a văzut fetița și s-a liniștit.

- De ce hoinărești noaptea și-mi sperii broaștele?
— Nu-mi vine să dorm.
— Che-he-he! tuși răgușit stîrcul. Credeam că numai eu, moșneagul, n-am somn — am reumatism din cauza umezelii. Dar tu, tu ce necazuri ai?
— Nici unul, se fîstîci Mașa, pur și simplu e plictisitor să te culci în fiecare seară.

— Ai dreptate, e plictisitor, știu din experiența mea... Așa că... vino aici la mine în stufăriș, ne vom împrieteni. O să te ospătez cu o broscuță, apoi vom sta alături în nămol într-un picior. O să te acopăr cu aripa mea.

— Eu mă tem de broscuțe, încep să scîncească Mașa, și apa este udă! Nu vreau să dorm în casa ta!

— Ei, tu, plîngăcioaso! se înfurie stîrcul. Pleacă de aici, și cît mai repede! Îmi ajunge umezeala și fără lacrimile tale.

Maşa s-a întors spre casă.

„Ce multă umezeală şi cât e de frig în iazul broaştelor! se gîndi ea. Acum ar fi bine într-un pătuţ, sub o pătură caldă... Şi nici nu e înţepătoare pătura, ba chiar e foarte plăcută. Şi perna e atît de moale.“

Maşa se întoarse acasă. Se strecură în vîrful picioarelor în dormitorul ei. Ridică de pe podea pătura, puse la loc perna şi se urcă în pătuţul ei moale.

A început să caşte şi şi-a zis:

— Totuşi nimeni pe lume n-are un pătuţ mai bun ca al meu!

